

БОЙОВА ПРИЧЕТНІСТЬ

Фронтowa доля Георгія Даниловича Савіна в чомусь типова. Всі роки війни він — в армії. Кримський, Північно-Кавказький, Закавказький фронти... Звідав гіркоту відступу і радість наступу, втрачав бойових друзів, сміливо дивився у вічі смертельній небезпеці. Але відбувся тільки легким пораненням. Втім, 763 легкобомбардувальний авіаполк 5 повітряної армії, де він служив, — це не передова, де безперервні сутички, де не вщухає гул канонади.

Але й на віддалених польових аеродромах, розташованих кілометрів за тридцять від лінії фронту, повсякчас відчувалася напруга бою. Льотчики втрачали самовладання, якщо негода на кілька днів вибивала їх із звичного ритму воєнної роботи. Цим ритмом жили й спеціалісти аеродромного обслуговування. Жив ним, звичайно, й електромеханік старшина Савін.

— У полку було тридцять два літаки, — розповідає він. — За кожним закріплено по техніку-механіку і мотористу. Інші спеціалісти відповідали за підготовку до вильотів усіх машин. Працювали ми ночами, бо на ранок наші двомоторні бомбардувальники мусили взяти курс на передову. Справжній героїзм показували пілоти, штурмани і стрільки-радисти — в основному молоді хлопці. Ми захоплювалися їх подвигами. Хоч і знали високу ціну мужності: врядигоди якийсь екіпаж не повертався із завдання. Яюсь уже подумки попрощалися з товаришами з одного екіпажу, а вони, викинувшись із підбитого літака, місяць добиралися до своїх. Скільки ж було радості, коли побачили їх живими. Тільки ж отакі щасливі моменти — виняток.

Ясна річ, службу Савіна не зрівняти з тією, яка була в повітряних асів. Ризику мало, хоча, траплялося, аеродроми бомбила ворожа авіація, до них доставали далекобійні гармати. Скажімо, коли полк стояв під Геленжигом, щільним вогнем накрила фашистська артилерія з Новоросійська. І тоді здавалося, що вузька траншея не здатна захистити, вберегти. В такі хвилини Георгій

Савін осягав усю жорстоку правду війни.

Але минали артобстріли — і знову на перший план виступав обов'язок військового спеціаліста: перевірити електрообладнання, усунути несправності, забезпечити своєчасний виліт ескадрилій. Ще в 1934-му Георгій Данилович став армійським шофером, згодом закінчив річні курси електромеханіків. Перед війною влаштувався працювати майстром у технічному училищі.

Кваліфікація згодилася на фронті. Недарма нагороджений медалями «За бойові заслуги», «За оборону Кавказу» та іншими. А до 40-річчя Перемоги відзначений орденом Вітчизняної війни II ступеня.

У жовтні 1942 року Георгій Данилович Савін став кандидатом у члени партії, а через півроку був прийнятий у її ряди.

— То пізніше, по війні, стали здобувати звання комуніста і з кар'єристських міркувань, — ділиться він думками. — А на фронті що це звання давало? В першу чергу право і обов'язок виконувати найбільш складні завдання. «Комуністи, два кроки вперед» — наказ досить відомий, бо був поширений за складних обставин. А комуністи заради наближення Перемоги себе не щадили. За війну загинули два командири нашого полку.

А закінчив війну Георгій Данилович у Прибалтиці. Демобілізувавшись, поїхав у Краснодар, де воював. Але невдовзі зустрів там бойового товариша Петра Олійника, який приїхав до брата. Той і переманив у свої рідні місця, в Червоноармійськ. Було це в 1946 році. Нині Г. Д. Савін почуває себе своїм у місті. Тут багато знайомих, друзів. Особливо на комбінаті хлібопродуктів. А ще працював і в райсільгосптехніці, в райпобуткомбінаті...

Нині ветерану партії, війни і праці 76 років. Але він продовжує трудитися — як працівник відділення позавідомчої охорони чергує на прохідній меблевої фабрики. Із святом Перемоги вас, Георгію Даниловичу!

М. ІВІЧ.